ΕΤΟΣ ΙΔ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 4 ΜΑΡΤΙΟΥ 1901 Ἀριθ. 654

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ κ. Ἀδὰμ ὡς φιλελληνίς. Ἰούλιος Σίμων.—Ποιήσεις κ. Κ. Παλαμᾶ. — Μία ἑορτὴ νοσοκομείου φθισικῶν παιδιῶν (κατὰ παράφρασιν τῆς δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).—Ἡ Μάγισσα.—Γυναῖκες ἰατροὶ εἰς Ἀλγερίαν καὶ Κίναν (ὑπὸ κ. Haryett Foutanges) —Περιεχόμενα τοῦ ΙΔ'. τόμου τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς

Η κ. ΑΔΑΜ ΩΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΣ

Ἄλλοτε μόνον οἱ μεγάλοι ἥρωες καὶ οἱ πανίσχυροι στρατηγοὶ ἠδύναντο νὰ λέγουν τὸ περίφημον : *ἦλθον, εἶδον, ἐνίκησα.* Σήμερον τὰς νίκας αὐτὰς κατάγουν καὶ γυναῖκες, νίκας βεβαίως διαφορετικὰς καὶ ἐντελῶς ἀναιμάκτους, νίκας φιλικάς, κατὰ τὰς ὁποίας ὅπλα εἶναι πνεῦμα ὑπέροχον καὶ καρδία μεγάλη.

Τοιαῦτα ὅπλα ἐχειρίσθη ἡ κ. Ἰουλιέττα Ἀδάμ, ἡ ὁποία ἀφοῦ κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις διαμονήν της, τὸ ξενοδοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον κατέλυσε μετεβλήθη εἰς ἀληθινὸν προσκύνημα ὅλων τῶν δυναμένων νὰ θαυμάσουν τὴν μεγαλοφυΐαν τῆς γυναικός, ἤδη κατὰ τὴν εἰς Ὀλυμπίαν καὶ εἰς Δελφοὺς καὶ εἰς Μυκήνας περιοδείαν της οἱ ἐπαρχιακοὶ καὶ χωρικοὶ πληθυσμοὶ ἀνεστατώθησαν καὶ ἡ διάβασίς της ἀποτελεῖ ἓν εἶδος ἐθνικῆς ἑορτῆς καὶ θριαμβευτικῆς πορείας.

Ἡ κ. Ἀδὰμ κατέκτησε τόσον τὰς ἑλληνικὰς καρδίας, διότι εἶναι ἐνθουσιώδης φιλελληνὶς καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν της κατώρθωσε νὰ μεταδώσῃ, νὰ μεταγγίσῃ εἰς τὰς ψυχὰς ὅλων, ὅσοι τὴν εἶδαν καὶ ὅσοι τὴν ἤκουσαν.

Εἶναι ἴσως ἡ πρώτη μεταξὺ τῶν θαυμαζόντων καὶ ἀγαπώντων τὴν Ἑλλάδα τοῦ παρελθόντος, ἡ κατορθώσασα νὰ συνδυάσῃ τὴν ἀγάπην της αὐτὴν καὶ μὲ τὸ παρόν, καὶ νὰ ζητήσῃ καὶ ἀνεύρῃ εἰς αὐτὸ τὸν σπινθῆρα τῆς κληρονομικότητος τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Εἶναι ἡ πρώτη ξένη, ἥτις διεῖδεν ἐν μέλλον ὡραῖον διὰ τοῦ μικροῦ καὶ μετρίου παρόντος καὶ ἥτις, ψυχολογοῦσα καὶ μελετῶσα ἀνθρώπους καὶ πράγματα, ὡς ἐμπνευσμένη προφῆτις ἀνεπέτασε τὴν σημαίαν τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς αὐτοπεποιθήσεως εἰς τοὺς ἀπογόνους τῆς μεγάλης φυλῆς.

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν της εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν ἐν διεῖδε καὶ ἐν ἐξήγαγε συμπέρασμα ἐκ τῆς ἐκτεθείσης ἐκεῖ ἐργασίας τῶν διαφόρων κλάδων τῆς γυναικείας βιοτεχνίας «*Εἴσθε εἰς τὸν δρόμον τῆς δημιουργίας.* Αἱ μικραὶ αὐταὶ χεῖρες, αἱ ἀσκούμεναι εἰς τὸ ἔργον τῆς αὐτοδημιουργίας διὰ τῆς ὡραίας μεθόδου, ἣν ἀκολουθεῖτε, προορίζονται νὰ δώσουν μίαν ἡμέραν ὑποδείγματα, τὰ ὁποῖα θὰ υἱοθετήσουν οἱ μεγάλοι παρισινοί μας τεχνῖται» Ἓν ἀγγεῖον ζωγραφισμένον κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ἀρχαίων τὴν ἔκαμε νὰ ἀναφωνήσῃ «*Ἰδοὺ τὸ ὄνειρόν μου πραγματοποιημένον.* Αὐτὸ »δὲν τὸ ἐπερίμενα. Χθὲς ἔγραφα, συνιστῶσα εἰς τοὺς νεω»τέρους Ἕλληνας νὰ ζητήσουν τὴν ἔμπνευσίν των ἀπὸ τὴν »ἀρχαίαν τέχνην Σήμερον θὰ διορθώσω τὸ γραφέν, ἀφοῦ »ὅτι ὠνειροπώλησα γίνεται».

Αἱ ἀναγνωσθεῖσαι ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ «Παρνασσοῦ» ἐντυπώσεις της εἶναι εἷς ὕμνος ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τὴν Ἑλλάδα τῶν ὡραίων πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ μία ἐκδήλωσις θερμῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Ἑλλάδα τῆς σήμερον.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι τόσον εἰς ὅλην της τὴν ζωὴν ὑπῆρξε φιλελληνίς, ὥστε πλέον νὰ ἐνσαρκώνῃ σχεδὸν καὶ εἰς τοὺς λόγους καὶ εἰς τὰ ἔργα της τὴν ἑλληνικὴν ἰδιοφυΐαν. Γράφουσα, πᾶν ὑπέροχον εἴτε εἰς γράμματα εἴτε εἰς τέχνας, συγκρίνει πρὸς Ἑλληνικὰ πρόσωπα καὶ ἑλληνικὰς ἰδέας.

Μεταφέρομεν ἐδῶ μέρος τῆς σκιαγραφίας τοῦ Ἰουλίου Σίμωνος, τὴν ὁποίαν μεταξὺ ἄλλων ἔγραψεν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦ κόμητος Paul Vasili, διὰ νὰ δώσωμεν ἰδέαν τοῦ τρόπου, καθ' ὃν εἰργάσθη εἰς ὅλην της τὴν ζωήν, ἔχουσα

εἴτε ὡς ὁδηγόν, εἴτε ὡς σημεῖον συγκρίσεως, εἴτε ὡς ἀφετηρίαν πρὸς πραγματοποίησιν μιᾶς μεγάλης ἰδέας, τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα.

Ο κ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΣΙΜΩΝ

(Ἀπὸ τὴν «Société de Paris»)

Ὁ κ. Ἰούλιος Σίμων εἶναι ἀπὸ τοὺς εὐφυεστέρους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου. Διαπρέπει εἰς ὅλα, φιλόσοφος, ρήτωρ, δημοσιογράφος, ὁμιλητής, ἀκαδημαϊκός. Εἷς ἐκ τῶν γοητευτικωτέρων. Εἶναι τέλειον ὑπόδειγμα Ἕλληνος ρήτορος. . . . Ἀναντιρρήτως ὁ ἀττικώτερος τῶν Ἀθηναίων σας ρητόρων... Ἐὰν πιστεύῃ εἰς τὴν μετεμψύχωσιν ὡς ὁ φίλος καὶ συμπατριώτης τοῦ Ρενὰν, εἰξεύρει καλῶς πῶς ὠνομάζετο εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ Περικλέους. Ὠνομάζετο Γοργίας.

Εἰς πεῖσμα τοῦ Πλάτωνος ὁ Γοργίας δὲν ἦτο τόσον ἀξιοπεριφρόνητος. Εἶχεν, ἐὰν ὄχι ἐπινοήσει, τοὐλάχιστον τελειοποιήσει μίαν μέθοδον. Ἡ μέθοδος αὐτὴ τοῦ ἐχρησίμευσεν εἰς τὸ νὰ ὁμιλῇ περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν ἐγνώριζε, καλλίτερον ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὰ ἐγνώριζαν καὶ νὰ ἔχῃ πάντοτε δίκαιον διὰ τῆς ἐπαγωγοῦ εὐγλωττίας του καὶ τῆς κενῆς διαλεκτικῆς λεπτολογίας του. Ἡ μέθοδος αὕτη τὸν ἔκαμνεν εὔγλωττον εἰς τρόπον, ὥστε νὰ κερδίζῃ συνηγορῶν ὑπὲρ ἢ κατὰ, ἀδιάφορον, ὑπὲρ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως. Ἡ μέθοδος ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον τὴν πεποίθησιν, τὴν ὁποίαν ἐπέβαλεν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀκροατῶν καὶ τῶν μαθητῶν του. Ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων, μεθ' ὅλην τὴν πρὸς αὐτὸν περιφρόνησίν των, ὤφειλαν πολλὰ εἰς τὸν Γοργίαν. Ἂν καὶ δὲν ἔχομεν οὔτε ἕνα λόγον οὔτε ἓν σύγγραμμα τοῦ ρήτορος τούτου καὶ δὲν τὸν γνωρίζομεν παρὰ μόνον ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του, οὐχ ἧττον εἶμαι βεβαία ὅτι ὡμίλει ὡς ὁ Λυσίας, ἔγραφεν ὡς ὁ Ἰσοκράτης καὶ ἐφιλοσόφει εἰς σημεῖον, ὥστε νὰ κάμνῃ ζηλότυπον καὶ αὐτὸν τὸν Πλάτωνα.

Λοιπόν! Ἐὰν ὁ κ. Ἰούλιος Σίμων δὲν εἶναι ἡ δευτέρα ἐνσάρκωσις τοῦ Γοργίου, ἐξέρχεται ὅμως ἀπὸ τὴν σχολὴν αὐτοῦ. Δὲν εἶναι ὡς ὁ Σωκράτης μαιευτὴρ ψυχῶν, ἀλλ' εἶναι μεγάλος γόης, πανίσχυρος πλάνος καὶ λεπτὸς φιλόσοφος, ὅστις εὑρίσκει τρόπον νὰ ἔχῃ δίκαιον ἐναντίον ὅλων καὶ ἰδίως ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του, διότι χρησιμοποιεῖ τὸ γῆρας του εἰς εὐγλώττους ἀνασκευὰς τῆς εὐγλώττου ὡρίμου ἡλικίας του. Δὲν ἀντιφάσκει, διότι εἷς καλὸς ρήτωρ δὲν ἀντιφάσκει ποτέ, ἀλλὰ ὁμιλεῖ διαφορετικὰ μόνον καὶ τοῦτο ἀρκεῖ . . . .

Εἰς τὴν τόσον μακρὰν ἤδη ζωήν του, εἰς τὸ στάδιόν του, τὸ γεμάτον ἀπὸ ποικίλας ἐνασχολήσεις ὑπάρχει μία ἑνότης, μία θέλησις ἀμετάβλητος, συνεχής, ἡ ὁποία διηύθυνε τὸ εὔστροφον πνεῦμά του καὶ τὰς πολυπληθεῖς ἐξελίξεις τοῦ κ. Ἰουλίου Σίμωνος: ἡ θέλησις ὄχι νὰ διευθύνῃ τοὺς συγχρόνους του, ἀλλὰ νὰ τοὺς θαμβόνῃ καὶ νὰ τοὺς ὑποδουλώνῃ. . . . . .

Φαντάζομαι τὸν κ. Ἰούλιον Σίμωνα εἰς τὴν Ecole Normale φυλλομετροῦντα τὸ βιβλίον τῆς Imitation τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀντικαθιστῶντα παντοῦ τὴν λέξιν *Ἰησοῦς* μὲ τὴν λέξιν *Ἐγώ*. Αὐτὴ εἶναι ἡ φιλοσοφία, ἥτις ὡδήγησε τὸν ἄνδρα αὐτὸν εἰς τὴν ὑψηλὴν βαθμίδα τῶν μεγαλείων. Τὸν ἔσυρεν ἀπὸ τὸ γραφεῖον τῶν σπουδῶν, ἃς διηύθυνεν εἰς ταπεινὸν κολλέγιον καὶ τὸν ἐγύμνασεν εἰς τὴν ὑπομονήν . . . . Τὸν ἐπροφύλαξεν ἀπὸ τοὺς πειρασμούς, ἀπὸ τὰς ἀπολαύσεις, τὸν ἔκαμε νὰ αἰσθανθῇ τὴν γλυκύτητα τοῦ ξηροῦ ἄρτου καὶ τοῦ καθαροῦ ὕδατος. Τοῦ ἤνοιξεν ἐν μιᾷ λέξει τοὺς μεγάλους ὁρίζοντας τῆς δόξης. Διότι τὸ *ἐγὼ* τοῦ ὁποίου λάτρις ὑπῆρξεν ὁ κ. Ἰούλιος Σίμων δὲν εἶναι τὸ χυδαῖον *ἐγὼ* τῶν Ἐπικουρείων, τὸ *ἐγὼ* τὸ τρῶγον καὶ πίνον καλά εἶναι τὸ ἠθικὸν *ἐγὼ*, τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἀξίζει τὸν κόπον νὰ προσέξῃ τις, τὸ ἔνδοξον *ἐγώ*, τὸ φέρον μαζῆ του ὡς ἐκ περισσοῦ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ φιλοσοφία ἐβασίλευε παντοδύναμος. Ἔκτοτε ἐξεθρονίσθη παρὰ τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, τὴν ὁποίαν διεδέχθη ἡ στρεψοδικία, ἀντικατασταθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπό . . . .

Εἰς τὴν νεότητά του θὰ ἦτο ὡραιότατος ἂν καὶ τὸ γῆρας του ἔμεινε θαυμάσιον. Ἀλλὰ τὸ κάλλος του ὤφειλεν εἰς τὴν μελισταγῆ γλυκύτητα τῶν χαρακτηριστικῶν του καὶ ὄχι εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἔκφρασιν αὐτῶν. Θὰ ἐγίνετο λαμπρὸς καρδινάλιος . . . . .

Ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας παρῃτήθη τῆς φιλοσοφικῆς ἕδρας του. Ἡ ἕδρα αὐτὴ τὸν εἶχε δοξάσει καὶ δὲν τοῦ ἐχρησίμευε πλέον παρὰ ὡς πρόσκομμα. Ἡ ἀντιπολίτευσις τοῦ ἤνοιγε ἄλλο στάδιον. Τότε ἔλαβεν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῶν πτωχῶν καὶ εὐχαρίστως θὰ ἐτιτλοφόρει τὸ βιβλίον του «*Ἡ Ἀποστολὴ τῶν Πτωχῶν* παρ' ἑνὸς ἐξ αὐτῶν», διότι ἠγάπα νὰ ὁμιλῇ πάντοτε διὰ τὴν σοφίταν του καὶ τὴν ὑψηλὴν κλίμακά της.

Ἡ σοφίτα αὐτὴ εἶναι μία ἀπέραντος βιβλιοθήκη, ἢ μᾶλλον μία σειρὰ βιβλιοθηκῶν. Τὸ οἴκημά του αὐτὸ εἶδε παντοῖους ἐπισκέπτας καὶ πολὺ ἀντιθέτους τῆς τύχης μεταβολάς . . . . Εἶναι οἴκημα φιλοσόφου, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ διδάσκαλος δέχεται en robe de chambre, ἔνδυμα φιλοσοφικόν.

Ἐκεῖ οἱ ἐκλογεῖς τῶν Παριτίων ἦλθαν νὰ τὸν ζητήσουν τὸ 1861. Ἐθεωρεῖτο τότε ὡς ἀμείλικτος ριζοσπάστης. Ἔγραφε βιβλία ἐπὶ τοῦ ριζοσπαστικοῦ προγράμματος. Ἐζήτει τὴν ἐλευθερίαν τῆς ὕβρεως εἰς τὴν θρησκείαν.

Ὅταν ὡμίλει εἰς τὴν Βουλὴν ἐκλόνιζε τοὺς θριάμβους τοῦ κ. Thiers. Τὴν 4 Ἰουλίου ἔλαβε τὸ χαρτοφυλάκιον τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως καὶ ἔγινεν ὁ φιλόσοφος τῆς ἐθνικῆς ὑπερασπίσεως. Τέλος ἀνέλαβε τὴν σπουδαίαν ἐντολὴν νὰ καθησυχάσῃ εἰς Bordaux τὸ πυρετῶδες κίνημα τοῦ Γαμβέτα. Ἐξετέλεσε τὴν ἀποστολήν του διπλωματικώτατα. Ἂν κατὰ νομίζω ὁ Γαμβέτας θὰ ἡσύχαζε μόνος του, οὐχ ἧττον τὰ καθησυχαστικὰ τοῦ κ. Σίμωνος δὲν ἔβλαψαν.

Ἐμεινεν ὑπουργὸς καὶ ὑπὸ τὸν κ. Thiers καὶ ὑπὸ τὸν κ. Favre. Οἱ δύω αὐτοὶ ὑπουργοὶ, κλαψιάρηδες ὀλίγον ἐπί γαιναν πολὺ σύμφωνα μὲ τὰς τότε περιστάσεις. Τὰ δάκρυα ἦσαν τότε τοῦ συρμοῦ εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ ὁ κ. Thiers ἔδιδε τὸ σύνθημα τῶν κλαυθμηρισμῶν. Ὅλη ἡ Γαλλία μετενόει καὶ ἡ ἐθνικὴ τότε ἀντιπροσωπεία ἦτο πολὺ πλουσία εἰς καλὰ αἰσθήματα.

Ὡς ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἦτο καὶ ὑπουργὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου πλέον ἔπλεεν εἰς τὸ στοιχεῖόν του. Καὶ τότε ὁ κριβῶς ἀπέδωκαν εἰς τὸν Mr Dupanloup, φράσιν, τὴν ὁποίαν δὲν εἶπε ποτέ. *Ὁ διαβολάνθρωπος αὐτὸς θὰ γίνῃ καρδινάλιος πρωτήτερα ἀπὸ ἐμέ.*

Ἡ Γαλλικὴ Ἐκκλησία δὲν ἐγνώρισέ ποτε ὑπουργὸν πλέον περιποιητικόν. Ἀκόμη ἕως τώρα τὸν ἐνθυμοῦνται εἰς τὴν Ρώμην.

. . . . . Ὁ κ. Ἰούλιος Σίμων ἤθελε τὴν Δημοκρατίαν φιλόφρονα, τὴν ἤθελε νὰ τοῦ ὁμοιάζῃ.

Ἔπεσε μὲ τὸν κ. Thiers τὴν 24 Μαΐου 1873 καὶ τὸ 1875 ἀνεδείχθη γερουσιαστὴς ἰσόβιος καὶ Ἀκαδημαϊκός. Προήχθη εἰς ἀμφοτέρας τὰς θέσεις ταύτας τὴν ἰδέαν ἡμέραν, ἡ ὁποία ὑπῆρξε τὸ ἀπόγειον τῆς δόξης του. . . . .

ΣΤΙΧΟΙ ΣΕ ΓΝΩΣΤΟΝ ΗΧΟ

Τὸ ἁπλὸ τραγοῦδι

Ὦ ποῦ ἦρθες ἦρθες ἀπὸ πέρα!
Δὲν ἤσουνα ἡλιοσύγνεφο πυρὸ τοῦ δειλινοῦ,
Μιᾶς τρυφεράδας ἤσουνα μελίχλωρης μητέρα,
Ποῦ ὡς τότε ἀγέννητη ἔκρυβα στὰ πιὸ ἁπαλὰ τοῦ νοῦ.

Χαρᾶς παιδούλα μιὰ χρυσῆ καὶ μιὰ δροσάτη βοῦλα
Μὲ σφράγισε· δὲν ἤσουνα τ' ἀστέρι τῆς βραδιᾶς,
Ἐσ' ἤσουν μιᾶς ἁπλότατης ἀγάπης ἡ ἀδερφοῦλα
Ποῦ ὡς τότε ἀκάτεχη ἔκρυβα στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς.

Μπροστά μου δὲν ξεδίπλωσες τῶν οὐρανῶν τὰ πλάτια,
Τὰ μάτια μου δὲν ὕψωσες πρὸς τὴν τραχειὰ κορφή,
Δρόμο σ' ἐμὲ δὲν ἄνοιξες γιὰ μακρυνὰ παλάτια,
Μη'ὲ ἀπὸ στράτα μ' ἔφερες ἀπάτητη κρυφή.

Μὲ τῶνα χέρι βάσταγες τὸ λυγερό πανέρι,
Μὲ τἄλλο χέρι κράτησες τὸ χέρι μου γλυκά.
Καὶ μ' ἔβαλες καὶ κάθησα πρὸς τὴ δροσάτη φτέρη,
Στὴ χλόη τὴ βαθυπράσινη μὲ τἄνθια τὰ λευκά.

Μοῦ εἶπες νὰ σκύψω, κ' ἔσκυψα· νὰ κόψω, κ' ἔκοψα ὅλα
Ὅσα τὸ χέρι μου ἔφτανε λουλούδια στὴ βραγιά.
Κι ἀπὸ ζουμποῦλι, μενεξὲ καὶ νάρκισσο καὶ βιόλα,
Καὶ ἀπ' ὅλα ἤνῳα στὸ πλάϊ σου μιὰ νέα πρωτομαγιά.

Κ' ἔγυρα στὰ νιοθέριστα τὰ δροσοπεταλά τους
Ποῦ τὸ πανέρι σου ἔκανε μιὰν ἄνοιξη σκληρή,
Γιὰ νὰ θρηνήσω τοὺς γοργοὺς καὶ τοὺς ὡραίους θανάτους,
Κι ἀγνάντια τους Ἀνάσταση φωτόλαμπες Ἐσύ!

Τὸ πράσινο

Ἐδῶ τὸ σπίτι ἄνθιζ', ἐδῶ τὰ πράσινο βλαστάρι
Μέσα στὸν ἥσκιο τῆς χλωρῆς χλωρῆς κληματαριᾶς·
Περιπλεχτὸ μεσ' στὰ χλωρὰ τὸ μυστικὸ φεγγάρι
Σὰν πνεῦμα πρωτοθώρητο κατέβαινε σ' ἐμᾶς.

Ἐδῶ τοῦ πόθου δυὸ πηγὲς μᾶς δρόσιζαν τὰ χρόνια,
Ἡ μιὰ στὰ μάτια μας προστὰ, κ' ἡ ἄλλη ὀνειρευτή,
Ἡ Μοῦσα ἐδῶ ἀποκοίμιζε τῆς ἔγνοιας τὰ τρηδόνια
Κι ἀνάσταινε τὴ μάντα τῆς λύρας τὴν ἱερή.

Ἐδῶ γλυκαπολάψαμε τῆς πρωτογεννημένης
Τὰ πρῶτα ξεπετάματα, καὶ πῆρέ μας τὸ νοῦ
Σὰν ἐρχομὸς παμπόθητος, ποῦ δὲν τὸν περιμένεις,
Τὸ φέγγος τὸλοστρόγγυλο τοῦ δεύτερου καρποῦ.

Ἐδῶ πρωτοδεχτήκαμε στὴν ἀγκαλιὰ μιὰ μέρα
Τὸν τρίτο τὸν ἀσύγκριτο καὶ τὸν περαστικὸ
Ποῦ ὁλόγυρά μας ἄλλαξε τὸν κοσμικὸν ἀέρα
Σὰ θεῖο κρασὶ στὸλάσπρο φῶς τοῦ Ὀλύμπου προσφερτό.

Ἐδῶ τὰ νιάτα σου ἤτανε καὶ στὴ φροντίδα σου ἀπάνου
Μιὰ ζωγραφιὰ βενέτικη πλατειὰ ζωγραφιστὴ
Ἀπὸ τὸ χέρι κανενὸς φεγγόβολου Τισιάνου,
Λαμπροκοπῶντας τὴ χαρὰ σὲ ἁδρότατο κορμί.

Ἐδῶ τὸ σπίτι ἄνθιζε ἐδῶ τὸ πράσινο βλαστάρι,
Καὶ τῶκρυβε ἡ κληματαριὰ στὸν ἥσκιο τῆς χλωρή·
Τώρα δὲ μένει τίποτε . . Τὸ μυστικὸ φεγγάρι
Κλαίει σὲ παλάτι ἀμίλητο, τετράπατο βαρύ.

Ἐδῶ ἡ ζωὴ ποῦ πέθανεν ἤθελε νεκροθάφτη
Κάποιον Ἀπρίλη, ἀνθότοπον ἤθελε τάφον, ὦ!
Ποιὸς νὰ τὴν καταράστηκε; Δὲ βρέθηκε γιὰ δαύτη
Παρὰ ἕνα μνῆμα ἀταίριαστο κι ἀναγελαστικό.

Τὰ τρία φιλιὰ

Κατέβηκ' ἕνα Ὄνειρο καὶ στάθηκε μπροστά μου
Ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποιὰν ἄγνωστη καὶ ποιὰ βαθειὰ φωλιά,
Καὶ φόρεσε τὸ πρόσωπο τοῦ μυστικοῦ ἔρωτά μου·
Στὸ μέτωπό μου τρία φυσάει ἀέρινα φιλιά.

Τὸ πρῶτο ἀεροφίλημα σκόρπισεν ὅλο ἐντός μου
Τὸ βούϊσμα καὶ τῆς ἄχαρης καὶ τῆς γλυκειᾶς ζωῆς,
Καὶ πολυόργανη ἔπαιξεν ἡ μουσικὴ τοῦ κόσμου
Σὰν τρικυμίας μούγκρισμα, σὰ χαϊδεμα πνοῆς.

Τὸ δεύτερο ἀεροφιλὶ κρυφοψιθύρισέ μου
Ὅλα τὰ ψιθυρίσματα ποῦ σκύβει γιὰ νὰ εἰπῇ
Καὶ δὲν τἀκούει καμμιὰ ψυχή, μηδὲ ταὐτὶ τοῦ ἀνέμου
Πρὸς ἐρημιὲς χαλάσματα, καὶ τάφους, ἡ Σιωπή.

Τὸ τρίτο ἀεροφίλημα σὰ νὰ θελε, ποιὸς ξέρει!
Νὰ φέρῃ μου πρωτάκουστ' ἀπὸ κάπου μυστικά . .
Θὰ γλυκοχαιρετήθηκαν, σιμὰ ἀπὸ κάποιο ἀστέρι
Στοχαστικὰ διαβαίνοντας, δυὸ Πνεύματα λευκά.

Ἐκ τοῦ «Περιοδικοῦ μας» **Κωστῆς Παλαμᾶς**

ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΤΩΝ ΦΘΙΣΙΚΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ὁ κύριος Λουμπὲ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς προεδρείας του ἔλαβε μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὰ φθισικὰ παιδία καὶ διὰ τὸ ἔργον τῆς Ἀδελφῆς Candide. Ἐπεσκέφθη τὸ εἰς Ormesson νοσοκομεῖον, τὴν ἐβοήθησεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ἑνὸς μεγάλου λαχείου, τὸ ὁποῖον τῆς ἐπέτρεψε νὰ ἱδρύσῃ δύο νέα νοσοκομεῖα, καὶ τέλος προήδρευσεν εἰς τὸ μέγα ἀμφιθέατρον τῆς Σορβόνης τῆς γενικῆς συνεδριάσεως τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ ἔργου,

τὸ ὁποῖον παρέσχε τόσας ἤδη ὑπηρεσίας εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν.

Ὁ δόκτωρ Hérard, πρόεδρος τοῦ Νοσοκομείου, ηὐχαρίστησε τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον λαμβάνει διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς φοβερᾶς αὐτῆς νόσου, ἡ ὁποία ἔχει περὶ τὰς 150,000 θύματα κατ' ἔτος εἰς τὴν Γαλλίαν, συνεχάρη τὸν κ. Waldeck Bousseau, διότι διὰ τῆς δικαιοτάτης ἀπονομῆς τοῦ παρασήμου τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς ἀντήμειψε τὴν Ἀδελφήν, ἡ ὁποία μετὰ τόσου ζήλου καταπολεμεῖ τὴν τρομερὰν νόσον, καθὼς καὶ τὸν συνεργάτην της δόκτορα Leon Petit.

Ἡ Ἀδελφὴ Candide κάθεται ἀπέναντι εἰς τὸν κ. Loubet πλησίον τριῶν ἄλλων ἀδελφῶν μὲ τὴν κεφαλὴν σκυμμένην. Ἔκρυψε τὸ πρόσημόν της ἀποκάτω ἀπὸ ἕνα ἄσπρον λαιμοδέτην, τὸν ὁποῖον μετὰ μεγάλης δυσκολίας κατώρθωσαν νὰ τὴν κάμουν νὰ ἀφαιρέσῃ. Ὁ κ. Loubet ἠγέρθη καὶ εἶπε·

Κυρίαι καὶ *Κύριοι*,

Τὸ παρελθὸν ἔτος, ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς, εὔγλωττος ρήτωρ ὡμίλησεν ἐνώπιον ὑμῶν διὰ τὸ νοσοκομεῖον d'Ormesson καὶ ἔπλεξεν εἰς τοὺς ἱδρυτὰς αὐτοῦ λαμπρὸν ἐγκώμιον. Τὸ ἔργον καὶ ὁ ρήτωρ ἦσαν ἄξιοι ὁ εἷς τοῦ ἄλλου. Τὸ νοσοκομεῖον τῶν φθισικῶν παιδίων κατέχει τὴν πρώτην σειρὰν μεταξὺ τῶν ἱδρυμάτων, τὰ ὁποῖα παρηγοροῦν καὶ βοηθοῦν τοὺς δυστυχεῖς. Συνήνωσε τὰς θρησκείας, τὰς φυλάς, τὰς κοινωνικὰς τάξεις τὰς μᾶλλον διαφόρους. Συνήθροισε τὸν ὀβολὸν τοῦ πτωχοῦ καὶ τὰς γενναίας προσφορὰς τῶν πλουσίων. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη προθύμως ἔσπευσαν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς γενναιοψύχου αὐτῆς γυναικός, ἡ ὁποία συναινεῖ τὴν πίστιν τῶν πρώτων ἐτῶν καὶ τὴν πρακτικότητα τοῦ φρονιμωτέρου διοικητοῦ. Αὐτὴ ἡ ἰδία ὁμιλοῦσα διὰ τὸ νοσοκομεῖον d'Ormesson εἶπε: «Τὸ νοσοκομεῖον αὐτὸ ἱδρύθη ἀπὸ ὅλους καὶ ἀνήκει εἰς ὅλους». Ἐπέρασε σχεδὸν τὰ ὅρια τῆς Γαλλίας, διότι εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου εὑρέθησαν γενναῖαι καρδίαι, αἱ ὁποῖαι ἔφεραν τὰς προσφοράς των, ἄνθρωποι σκεπτόμενοι, ὅτι ἡ ἀγαθοεργία καὶ ἡ ἐλεημοσύνη δημιουργοῦν μεταξὺ τῶν ἐθνῶν τὰς ἠθικὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας καὶ ὁ πλέον εὐθὺς πκτριωτισμὸς δὲν θὰ ἐτρόμαζε.

»Ἐπίσης, κύριοι, ἡ Βουλὴ ὁμοφώνως τὸ παρελθὸν ἔτος εὐνοϊκῶς ἀπεδέχθη τὴν αἴτησιν, τὴν ὁποίαν τῆς ἀπηύθυνε ὅπως δι' ἑνὸς λαχείου ἐπιτύχῃ νέας βοηθείας. Καὶ ὅταν ἡ κυβέρνησις τῆς Δημοκρατίας ἔδωκε τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς εἰς ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐθυσίασε τὴν ζωήν της διὰ τὰ φθισικὰ παιδία, οὐδέποτε τιμητικὴ διάκρισις ἐγένετο ἀποδεκτὴ μετὰ περισσοτέρου ἐνθουσιασμοῦ ἀπὸ τὴν κοινὴν γνώμην. Πάντας ὅσους ἐπεριποιήθη καὶ παρηγόρησεν ἡ Ἀδελφὴ Candide, τὰ ἀσθενικὰ αὐτὰ παιδία, τὰ ὁποῖα ἐπανέδωκε ρωμαλέα εἰς τοὺς γονεῖς των, αἱ οἰκογένειαι, τὰς ὁποίας προεφύλαξεν ἀπὸ τὸ μόλυσμα τῆς νόσου, αἱ μεγάλαι αὗται εὐχαί, τὰς ὁποίας ἤνωσε εἰς ἔργον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος, ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς, οἱ συνεργάται της ἦσαν εὐτυχεῖς καὶ ὑπερήφανοι διὰ τὴν παρασημοφορίαν αὐτὴν καὶ διότι ἡ κυβέρνησις ἔγεινε διερμηνεὺς τῶν σκέψεων καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης των.

«Κύριοι, ἡμέραι ὡς ἡ σημερινὴ εἶνε μεγάλη παρηγορία διὰ τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας. Τοῦ δίδουν τὴν περίστασιν νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ τόπος μας ἔχει ὀλιγώτερον παρὰ ποτὲ ἀπαρνηθῆ τὸ ἰδεῶδες τῆς ἀδελφοσύνης. Τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ διὰ τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον ἐκάματε, δι' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ παύσετε πράττοντες καὶ νὰ σᾶς βεβαιώσῃ διὰ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς κυβερνήσεως. Ὅπως κάθε μεγάλη ἰδέα, ἡ ἰδική σας ἔκαμεν ὀπαδοὺς καὶ μιμητάς. Ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία, ἐνθαρρυνθεῖσα ἀπὸ τὰς δημοσίους ἀρχάς, ἔκαμε θαύματα πανταχοῦ. Εἰς τὸ Loiret, εἰς τὸν Βορρᾶν, εἰς τὴν Χρυσῆν Ἀκτήν, εἰς τὸ Bordeaux, εἰς τὸ Lyon, τὴν ἑστίαν αὐτὴν τῶν φιλανθρωπικῶν ἔργων, εἰς ἑκατὸν μέρη, εὐγενεῖς καρδίαι θυσιάζονται τὴν στιγμὴν αὐτὴν διὰ νὰ καταπολεμήσουν τὴν φθίσιν, τῆς ὁποίας τὰ θύματα εἰς τὴν Γαλλίαν εἶνε κατ' ἔτος περισσότερα ἀπὸ 150 χιλ. Ἡ κυβέρνησις σχεδὸν πρὸ ἔτους ἔκαμεν ἐπιτροπὴν ἐπιφορτισμένην νὰ βοηθῆ τὰ γινόμενα ἔργα εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Μετὰ μακρὰς μελέτας, εἰς τὰς ὁποίας οἱ ἐπισημότεροι σοφοὶ καὶ φιλάνθρωποι ἔλαβον μέρος ἡ ἐπιτροπή αὕτη θέλει συντάξει γενικὸν διαιτολόγιον, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι ὡς ὁ κώδηξ τῆς φθίσεως.

«Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὴν προφύλαξιν θὰ διαγράψῃ ὅλα τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων ἀποφεύγεται ἡ μετάδοσις, καὶ αἱ δημόσιοι ἀρχαὶ θέλουσι ἐκτελέσει πάντα τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἤθελεν αὕτη τοὺς ὑποδείξει ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν θεραπείαν, θὰ διοργανώσῃ εἰς τὰ θεραπευτήρια τῶν φυματιώντων τὴν διὰ καθαροῦ ἀέρος, δι' ἀναπαύσεως καὶ ἀφθόνου τροφῆς, θεραπείαν: ἰδοὺ τὰ συμπεράσματα, τὰ ὁποῖα ἔθεσεν. Ἀλλ' ἂν ἡ Ἐπιτροπὴ ἔδωκε πολυτίμους ὁδηγίας, ὑμεῖς ἐδώκατε θαυμάσιον παράδειγμα. Ὑμεῖς, κύριοι, ἠνοίξατε τὸν δρόμον καὶ διωργανώσατε εἰς καταλλήλους τόπους ἱδρύματα, ὅπου ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ καταπολεμήσωσι τὸν φυματίωσιν, εὑρίσκουν ἄσυλον. Δὲν ἠκολουθήσατε μόνον τὰς πλέον εὐγενεῖς ὁρμὰς τῆς καρδίας, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔργου ἐζητήσατε ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην τὰς μεθόδους της καὶ τοὺς ὅρους της. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐνικήσατε πάντα τὰ προσκόμματα, τὰ ὁποῖα ἤθελον ἀποθαρρύνει ψυχὰς ὀλιγώτερον ἐνθουσιώδεις καὶ πνεύματα ὀλιγώτερον φωτισμένα ἀπὸ τὰ ἰδικά σας. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐπίσης ἐτελειοποιήσατε τὸ θεραπευτήριόν σας καὶ ἐφέρετε ἀκόμη κατὰ τῆς ἀσθενείας καὶ τοὺς ἐξ αὐτῆς θανάτους νέας νίκας».

Τὸν λόγον τοῦ κ. Λουμπὲ ἐκάλυψαν παρατεταμένα χειροκροτήματα.

Ὁ κόμης Jean D. Agguesvives, θησαυροφύλαξ, ἀνέγνωσε πολὺ ἐνδιαφέρουσαν οἰκονομικὴν ἔκθεσιν. Τὸ νοσοκομεῖον ἱδρύθη τὸ 1888. Δὲν εἶχε τότε περιουσίαν παρὰ 20 χιλ. Ὁ προϋπολογισμός του εἶνε σήμερον 858 χιλ. εἰς τὰς ὁποίας πρέπει νὰ προστεθῇ τὸ ἐκ τοῦ λαχείου ποσόν, ἤτοι 3 ἑκατομμύρια, προσδιωρισμένα διὰ νέα ἱδρύματα καὶ ἰδίως εἰς ὀργανισμὸν νέων ἀποικιῶν, ὅπου τὰ παιδία γινόμενα ἔφηβοι θέλουν τελειοποιεῖ τὴν θεραπείαν των, μανθάνοντα τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Ἐχειροκρότησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸν ἐπίλογον τοῦ κόμητος Jean D. Agguesvives, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν τέχνην νὰ κάμνῃ ἐλκυστικοὺς καὶ τοὺς ἀριθμούς.

Τέλος ὁ δόκτωρ Leon-Petit, γενικὸς γραμματεύς, ἐκθέτει τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ ἰδίως τὸ μέλλον τοῦ Νοσοκομείου D' Ormesson.

Ἐκθέτει εὐγλώττως τὴν πολὺ περιωρισμένην ἀρχὴν τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον εἶνε σήμερον τὸ ἀντικείμενον «ἑορτῆς ἐθνικῆς». Καὶ ἐν τούτοις κατὰ τὸν δόκτωρα Leon-Petit ἐκεῖνο ποῦ ἔγινε δὲν εἶναι τίποτε ἐνώπιον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ γίνῃ.

Τί νὰ κάμωμεν ἐναντίον τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον ἔρχεται ἐπίβουλον, ὕπουλον, καὶ τὸ ὁποῖον ἐπὶ 431 ἐργατῶν Παρισινῶν ἐφόνευσε 350;

Ἡ δημοσία προστασία θὰ εἶνε ἀνίσχυρος. Ὑπάρχουσι καὶ πολλαὶ οἰκογένειαι, αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ ζητήσουν καταφύγιον εἰς αὐτήν.

Ὁ κύριος Leon-Petit ὑπερεπαινεῖ σύστημα ἀλληλοβοηθείας, ἀπέραντον ἕνωσιν τῆς ὁποίας ὅλα τὰ μέλη θέλουσιν «ἀσφαλισθῆ» ἐναντίον τῆς φυματιώσεως καὶ θὰ δύνανται, μόλις ἤθελον ἀπειληθῆ παρὰ τῆς νόσου νὰ εἰσέλθουν εἰς ἕνα θεραπευτήριον, ὅπου θὰ ἦσαν εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ θὰ εὕρισκον δωρεὰν ὅλας τὰς ἀναγκαίας φροντίδας.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ κυρίου Leon Petit εἶνε μεγάλη. Ὁ ἀγαπητὸς δόκτωρ εἶνε ὁμιλητὴς πρώτης δυνάμεως, γνωρίζει δὲ νὰ φαιδρύνῃ καὶ τὰ ἀπκισιώτερα πράγματα καὶ νὰ εὑρίσκῃ τὸ μέσον νὰ μᾶς διασκεδάζῃ ἐνῷ μᾶς ἀπαγγέλλει, ὅτι ἡ φυματίωσις, ἡ ὁποία εἶνε μεταδοτική, μᾶς ἀπειλεῖ εἰς τὸ σχολεῖον, εἰς τὸν στρατῶνα, εἰς τὴν φυλακήν, εἰς τὸ θέατρον καὶ ἕως αὐτὴν τὴν Σορβόνην, παρὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας!

Ἡ πτωχὴ Ἀδελφὴ Candide ἦτο πολὺ στενοχωρημένη ἐκ νέου, ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐγκωμίων, τὰ ὁποῖα ὁ καθημερινὸς συνεργάτης της τῆς ἔκαμε καὶ τὰ ὁποῖα τόσον ἤξιζε διὰ τὴν ἀφοσίωσίν της, τὴν αὐταπάρνησίν της, τὴν προθυμίαν της, καὶ τὴν πίστιν της εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου της. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τὴν ἐχαιρέτισε μετὰ σεβασμοῦ. Τὸ πλῆθος ὅλον τὴν ἠκολούθησε μετὰ θερμῶν ἐπευφημιῶν.

(Charles Chincholle)

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια)

Ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσουν τοὺς ἄλλους χορευτὰς εἰς τὸ buffet ὁ Κώστας μὲ τὴν Ἄνναν ἔμειναν εἰς τὸ ὡραῖον θερμοκήπιον, τὸ ὁποῖον ἐχώριζε τὴν σειρὰν τῶν τεσσάρων μεγάλων αἰθουσῶν ἀπὸ τὸ ἑστιατόριον.

Τὸ θερμοκήπιον εὑρίσκετο εἰς τὸ βάθος τῆς οἰκοδομῆς, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς κυρίας εἰσόδου, καὶ ἀπετέλει τὸ μέσον αὐτῆς εἰς τὸ ἐν σχήματι πετάλου ἀρχιτεκτονικὸν σχέδιον τοῦ μεγάρου. Ἦτο μεγάλον ὡς ἀληθινὸς κῆπος καὶ ἔδιδεν ἔξοδον εἰς μαρμάρινον ἐξώστην, ὁ ὁποῖος πάλιν διὰ μεγαλοπρεποῦς μαρμαρίνης κλίμακος συνείχετο μὲ τὸν κῆπον. Ἡ δεξιὰ παρὰ τὸ θερμοκήπιον πλευρὰ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν, τὸ καπνιστήριον, τὴν αἴθουσαν τοῦ μπιλιάρδου καὶ τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Παλβίδου.

Ὁ κ. Παλβίδης ἠρέσκετο πολὺ νὰ ὀνομάζῃ τὴν πλευρὰν αὐτὴν βασίλειόν του καὶ εἰς τοὺς διαφόρους ἐπισκέπτας, τοὺς ὁποίους ἔφερε μαζῆ του διὰ νὰ θαυμάσουν τὸ σπίτι του, ἅμα ἐτελείωσεν ἡ οἰκοδομή, εἶχεν ἐπαναλάβει δι' ἑκατοστὴν τοὐλάχιστον φορὰν τὴν φράσιν αὐτὴν «*ἐδῶ εἶναι τὸ βασίλειόν μου*», τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ τὸν Κώσταν τὴν πρώτην φορὰν ὅπου τοῦ εἶχε δείξει τὸ σχέδιον εἰς τὰ Θεραπειά.

Καὶ τὸ βασίλειόν του ὁ κ. Παλβίδης τὸ εἶχε στολίσει μὲ πολὺ πλοῦτον, ἂν ὄχι μὲ τὴν καλαισθησίαν, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τοὺς ἀνεπτυγμένους ἀνθρώπους, τοὺς διακρίνοντας τὰ ὡραῖα πράγματα ἀπὸ τὰ ἀκριβὰ καὶ ἐπιδεικτικά.

Ἐδῶ εἶναι τὰ ὅρια, ἔλεγεν ὅταν ἔφθανεν εἰς τὸ θερμοκήπιον, καὶ μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου δὲν εἶχε λάβει κανὲν μέρος οὔτε εἰς τὴν διάταξιν, οὔτε εἰς τὴν διακόσμησιν. Καὶ τὰ ὅρια τὰ ὁποῖα θὰ ἑνώνουν τὸ βασίλειόν σου μὲ τὸ ἰδικόν μου, τοῦ εἶχεν εἴπει ἡ κ. Παλβίδου, θὰ εἶναι ἕνας παράδεισος. Ὁ κ. Παλβίδης ἐνηγκαλίσθη μὲ τρυφερότητα τὴν γυναῖκά του διὰ τὴν ὡραίαν φράσιν καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ σέρα δὲν εἶχε δι' αὐτὸν ἄλλο ὄνομα ἢ τὸ τοῦ Παραδείσου.

Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἤξιζεν ὁ τίτλος εἰς τὸ πρᾶγμα. Καὶ ὡς σχέδιον σκελετοῦ σιδηροῦ καὶ ὡς ὑαλώματα ζωγραφισμένα καὶ ὡς ψηφιδωτὸν ἔδαφος καὶ ὡς φυτὰ καὶ σπάνια ἄνθη ἡ σέρα τοῦ κ. Παλβίδου δὲν εἶχε βεβαίως τὴν ἐφάμιλλόν της εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην, πολὺ ὀλίγας δὲ ὁμοίας καὶ εἰς τὴν Ἀνατολήν. Σχήματος ὀκταγώνου, μὲ κάθε γωνίαν της σχηματίζουσαν εἰς διέξοδον μικρὸν στρογγυλὸν ἐξώστην, ἐστηρίζετο εἰς σκελετὸν ἀπὸ σφυρηλατημένον σίδηρον διάτρητον εἰς σχέδια ὡραῖα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκυριάρχει ὁ Ἑλληνικὸς μαίανδρος εἰς τὰς ποικιλοειδεῖς ποικιλίας του.

Κρύσταλλα πολύτιμα προσηρμοσμένα ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ράβδων τοῦ σκελετοῦ ἀπετέλουν τὸ τείχωμα τοῦ ὡραίου αὐτοῦ κλωβοῦ τῆς ἐξωτικῆς χλωρίδος τῆς ζώσης εἰς τὴν τεχνητὴν ἀτμοσφαῖραν τὴν ὑγρόθερμον τῆς μακρυνῆς πατρίδος της. Τὰ κρυστάλλινα τείχη καὶ ἡ ὀροφὴ ἦσαν σχεδιασμένα μὲ λευκὰ θαμβὰ καὶ ἀδιαφανῆ σχέδια, ὅλα εἰλημμένα ἀπὸ ἀρχαῖα ἀγγεῖα. Εἰς τὸ μέσον κάθε μιᾶς ἀπὸ τὰς κρυσταλλίνας πλευρὰς ἦτο ζωγραφισμένη καὶ ἀνὰ μία νύμφη τῶν ἀγρῶν, μία Ἀμαρυλλίς, ὡς ἔλεγε μὲ ἔμφασιν ὁ κ. Παλβίδης, ὁ ὁποῖος ὡς ὅλοι οἱ ὀψιμαθεῖς ἐτρελλαίνετο διὰ τὰς πομπώδεις καὶ ἀσυνειθίστους λέξεις, μὲ τὰς ὁποίας ἐπίστευε καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἀρχαιομάθειάν του. Ὑπὸ τὴν θολωτὴν κρυσταλλίνην στέγην ἦτο ζωγραφιτμένη μία Δήμητρα ὑπερβολικοῦ μεγέθους, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐπετήρει καὶ ἐζωογόνει ὅλον ἐκεῖνον τὸν κόσμον τῶν σπανίων φυτῶν καὶ ἀνθέων, τὰ ὁποῖα ἡ ὑπομονὴ τοῦ οἰκοδεσπότου εἶχε κατορθώσει νὰ περισυλλέξῃ ἐκεῖ.

Καὶ δὲν ἦτο μόνον ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ποικιλία τῶν φυτῶν καὶ ἀνθέων, τὴν ὁποίαν ἐδικαιολόγει τὸν τίτλον τοῦ Παραδείσου εἰς τὸ θερμοκήπιον αὐτό. Ἦτο ἡ θαυμασία διάταξίς των, ἡ ὁποία ἐδῶ ἐσχημάτιζε μικρὰ ἄλση, ἀλλοῦ τεχνητοὺς βράχους ὑπὸ τὰς σχισμὰς τῶν ὁποίων ἔτρεχε νερόν, ἀληθινὸν νερὸν καὶ ἐσχημάτιζεν εἰς κοιλώματα μικρὰς λίμνας καὶ μικροὺς ἀλλὰ φυσικοὺς ρύακας. Ἀλλοῦ εἰς τὰ πυκνότερα καὶ πλέον δασωμένα μέρη τὸ νερὸν ἀνήρχετο εἰς διάφορα σχήματα παιδάκων καὶ ὡς ἀδαμαντίνη βροχὴ ἔλουε τὰ ὡραῖα καὶ σπάνια φυλλώματα καὶ τὴν χλόην τὴν ἀπειροποίκιλον, τὴ

χλόην ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ὅλων τῶν χρωμάτων τοῦ φυτικοῦ βασιλείου, τὴν χλόην τῆς ἑλληνικῆς χλωρίδος, τὴν καθαρὰ πρασίνην εἰς ὅλας τὰς ἀποχρώσεις της καὶ τὴν χλόην τὴν ροδίζουσαν ὡς ρουμπίνι καὶ τὴν ἀποκλίνουσαν εἰς τὸ κίτρινον καὶ εἰς τὸ λιλὰ καὶ εἰς τὸ στακτὶ καὶ εἰς τὸ μαῦρον, ἡ ὁποία ὡς κινητὴ ὀθόνη, ὡς ἀρχαῖον ψηφιδωτὸν ἡπλοῦτο εἰς τὸ ἔδαφος πάντοτε εἰς σχήματα καὶ σχέδια καθαρῶς Ἑλληνικά. Ἀπὸ τὰς μικρὰς λίμνας δὲν ἔλειπαν οὔτε οἱ λευκοὶ καὶ μαῦροι κύκνοι, οὔτε τὰ ἄλλα ὑδρόβια πτηνά, τὰ πλέον ὡραῖα καὶ πλέον σπάνια Ἀγάλματα πτερωτῶν ἐρώτων καὶ σατύρων καὶ νυμφῶν ἀνὰ μέσον τῶν μεγάλων φυτῶν ἐδῶ σκιαζόμενα ὑπὸ τὰ ὀμπρελωτὰ φυλλώματα καὶ ἄλλοῦ ὑψούμενα ὑπὲρ αὐτά.

Οἱ ὀκτὼ στρογγύλοι ἐξῶσται, τῶν ὁποίων οἱ σιδηροῖ σκελετοὶ ἦσαν ἐπιχρυσωμένοι μὲ πολλὴν τέχνην, ἐχωρίζοντο διὰ κρυστάλλου εἰς δύο πατώματα Τὸ κάτω μέρος εἶχε τὰ ἐκλεκτότερα ἄνθη, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα διὰ νὰ ζοῦν εἶχαν περισσοτέραν ἀνάγκην ἀπὸ φῶς καὶ ἥλιον. Τὸ ἐπάνω μέρος ἦτο ἓν εἶδος γιγαντιαίων κλωβῶν εἰς καθένα τῶν ὁποίων ἔψαλλαν τὸ ᾆσμα τῆς ζωῆς ἑκατοντάδες ὅλαι ἀπὸ μικρὰ πουλάκια. Ἐπιτηδείως ἀπὸ τὰ πλάγια εἶχαν ἐξκπλωθῆ μέσα εἰς τὰ χρυσᾶ αὐτὰ κλουβιὰ κλάδοι καὶ κλῶνοι τῶν δένδρων τοῦ κήπου καὶ τὸ ἀντὶκρυστάλλου χρυσὸν δίκτυον,ἄφηνεν ἐλεύθερον τὸνἀέρα νὰκυκλοφορῇ μέσα,ὡς ἄφηνε τὸν ἥλιον νὰσκορπίζῃ τὸ χρυσὸν θάλπος του καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας

Ἠλεκτρικὰ φῶτα τεχνικώτατα διωχετευμένα μετέβαλαν τὸ βράδυ ἐκεῖνο τῶν ἐγκαινίων τὴν σέραν αὐτὴν εἰς ἀληθινὸν παράδεισον. Ἦτο μεγάλη, ἀπέραντος καὶ περὶ τὰ σαράντα ζεύγη ἠμποροῦσαν νὰ κυκλοφοροῦν ἀνέτως μέσα ἐκεῖ. Οἱ χρυσοῖ κλωβοὶ ὡς ὠνόμαζεν ὁ Παλβίδης τοὺς ἐξώστας ἦσαν ἡ χρυσὲς γωνίστες τῆς ἀγάπης, ὡς τὰς ἔλεγεν ὁ Μεμιδώφ, καὶ ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἦσαν καμωμένες ἐπίτηδες διὰ νὰ ἀπομονόνωνται ἐκεῖ οἱ ἐρωτευμένοι μέσα εἰς τὴν ποίησιν τῶν ὡραίων ἀνθέων καὶ εἰς τὸ αἰωνίως ἐρωτικὸν τερέτισμα τῶν ἀκουράστων ψαλτῶν τῆς ἀγάπης.

Ὁ Κώστας Μεμιδὼφ εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὲς τὲς γωνίτσες ἔφερε κατ' εὐθεῖαν τὴν Ἄνναν, ἀποφασισμένος νὰ τῆς ἐξομολογηθῇ ὅλην τὴν ἀγάπην του, ἀλλὰ καὶ ὅλας τὰς ἀνησυχίας τας καὶ τὰ ἐρωτικὰ ἐγκλήματα τῆς ζωῆς του. Ἡ κόρη τὸν ἠκολούθει εὐτυχὴς μέσα εἰς τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο περιβάλλον εὐτυχὴς διὰ τὸ κάλλος της, διὰ τὴν νεότητά της, εὐτυχὴς ἀκόμη διὰ τὸ μεγάλον αὐτὸ αἴσθημα, τὸ ὁποῖον ἠννόει ὅτι εἶχεν ἐμπνεύσει εἰς τὸν Κώσταν, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὅτι τόσον ἐσέβετο τὴν γυναῖκα καὶ τόσον ὑψηλὰ ἔθετε τὸν ἔρωτα.

Συνειθισμένη εἰς τοιαῦτα tête à tête μὲ ἄνδρας, ἐντελῶς ἀκίνδυνα καὶ θεωρούμενα φυσικὰ εἰς τὸν τόπον της, ἀντὶ νὰ αἰσθανθῇ στενοχωρίαν, ἐφάνη ὑπερβολικὰ εὐχαριστημένη, ὅταν εὑρέθησαν μέσα ἐκεῖ οἱ δύω των, μακρὰν ἀπὸ τὸν πολὺν κόσμον καὶ ἀπὸ τὸν πολὺν θόρυβον. Ὕστερον ἀπὸ τὸν χορευτικὸν θρίαμβον τῆς ἤρεσε διὰ νὰ τὸν ἀπολαύσῃ καλὰ ἡ μόνωτις, ἡ ἡσυχία, ἡ γαλήνη τῆς σεληνοφωτίστου ἐκείνης βραδειᾶς τῆς ἀνοίξεως. Ὀρθή, στηριζομένη εἰς τὸ ἐξώστην ἔβλεπε γύρω της καὶ ἐπάνω καὶ κάτω μὲ ἔκπληξιν, ὡς νὰ μὴ ἐπερίμενε τοιοῦτον πλοῦτον φυτείας εἰς τὸ Ἀθήνας, τόσον σπάνιον συνδυασμὸν τῶν ὡραιοτέρων πραγμάτων τῆς φύσεως εἰς τόπον νέον, διὰ τὸν ὁποῖον οὔτε ἡ Μύρτου, οὔτε ὁ πατέρας της ἐφαίνοντο φανταζόμενοι κ τόσην πρόοδον.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΙΑΤΡΟΙ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

Ὁ κ. Καμπών, γενικὸς διοικητὴς τῆς Ἀλγερίας, ἀνέθ κεν εἰς γυναῖκας ἰατροὺς τὴν ἀποστολὴν νὰ ἐπισκέπτωντ τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἀλγερίας καὶ πρὸς δι δοσιν ἐκεῖ τοῦ Εὐρωπαικοῦ πολιτισμοῦ καὶ πρὸς προσηλυτ σμὸν τῶν ἰθαγενῶν εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν κατακτητῶν Γάλλω

Κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1895 ἀνέλαβεν ἡ ἰατρὸς κ. che lier νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ ὄρη τοῦ Αὔρου διατρέχουσα τ πλέον ἐπικινδύνους ἀτραποὺς ἔφιππος καὶ διανυκτερεύου ὑπὸ σκηνάς. Παρέσχε τὴν ἰατρικὴν συνδρομήν της εἰς ἐπ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

GUDRUN

II

(Ἰρλανδικὴ παράδοσις)

Ὁ Hettel καὶ ἡ Hilde ἀπέκτησαν δύο τέκνα· ἕνα υἱόν τὸν Ortwin καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Gudrun. Ὅταν ἡ τελευταία αὕτη ἔφθασεν εἰς τὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ νεανίας λαμβάνει τὴν σπάθην, ἤτο ὡραιοτέρα ἀφ ὅτι εἶχεν ὑπάρξει ἡ ὡραία μήτηρ της, καὶ πολλοὶ κραταιοὶ πρίγκηπες παρουσιάζονται ζητοῦντες τὴν χεῖρά της. Ὁ Siefriégd ἐκ Morland ζητήσας αὐτὴν καὶ ἐπιμείνας ἐπὶ πολὺ ἀποσύρεται, ὑποσχόμενος ἐκδίκησιν. Hartmunt ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Νορμανδίας Λουδοβίκου πέμπει πρὸς αὐτὴν πρέσβεις, εἰς τοὺς ὁποίους οὔτε παρουσιάζεται ἡ κόρη, καὶ ἔρχεται τότε μόνος του ὁ βασιλεὺς ἀνεπισήμως, ἄγνωστος εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Hettel διὰ τὸν λόγον τοῦτον. Κατορθώνει νὰ τὴν ἴδῃ καὶ γνωρίζεται εἰς αὐτήν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸν ὠφελεῖ εἰς τίποτε ἄλλο παρὰ εἰς τὸ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀναχώρησίν του κατὰ προτροπὴν τῆς κόρης, ἐὰν ἤθελε νὰ σώσῃ τὴν ζωήν του ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ πατρός της. Καὶ ὁ Herwig ἐκ τῆς βορείου θαλάσσης περιφρονεῖται ἐπίσης, ἀλλ' οὔτος συνάξας μέρος τῶν ὑπηκόων του ἔρχεται εἰς τὴν χώραν τοῦ Hettel μαχόμενος. Ἡ Gudrun θαυμάζει τὴν πολεμικήν του τέχνην, τὸν βλέπει μετὰ λύπης καὶ χαρᾶς, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ HetteI λυπεῖται, διότι τοιοῦτον ἥρωα δὲν ἔχει φίλον. Εἰρηνεύουν λοιπὸν καὶ τοῦ μνηστεύει τὴν θυγατέρα του, μετὰ ἓν ἔτος θέλει νυμφευθῆ ταύτην. Μανθάνει ὁ Seifried τὸ συμβάν, ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ Herwiz, ἔρχεται δὲ εἰς βοήθειαν τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του ὁ Hettel.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ὅπου ἡ χώρα τῶν Hegelinge εἶχε στερηθῆ τοὺς ἥρωάς της, ἐκστρατεύει ὁ Hartmut καὶ ὁ Sudwiz ἐκ Νορμανδίας διὰ πλοίων καὶ πολλῆς δυνάμεως, ἔρχονται εἰς τὴν χώραν τοῦ Hettel, λαμβάνουν διὰ τῆς βίας τὴν Gudrun μεθ' ὅλων τῶν ἐν τῇ συνοδείᾳ της κορασίων καὶ φεύγουν. Ἡ βασίλισσα Hilde εἰδοποιεῖ ἀμέσως τὸν Hettel καὶ Herwig, οἵτινες κλείουν εἰρήνην μετὰ τοῦ Siefried, ὁ τελευταῖος δὲ ἀναλαμβάνει νὰ βοηθήσῃ αὐτοὺς εἰς καταδίωξιν τῶν ἁρπάγων διὰ θαλάσσης.

Ἐπὶ μιᾶς νήσου εὑρισκομένης εἰς τὸ μέσον ἑνὸς ποταμοῦ ἀποσύρονται Hartmut καὶ Sudwiz μετὰ τῆς λείας των. Οἱ Hegelinge ἀνακαλύπτουν καταφύγιον αὐτῶν· εἰς αἱματηρὰν μάχην, ἥτις λαμβάνει χώραν πίπτει Hettel ὑπὸ της σπάθης τοῦ Sudwiz. Τὴν ἀμέσως ἑπομένην νύκτα φεύγ οἱ Νορμανδοὶ μετὰ τῶν κορασίων διὰ τῶν πλοίων των μακράν. Οἱ He linge δὲν ἐπιστρέφουν εἰς τὴν πατρίδα των, μολονότι ἔπαθαν μεγάλας ζη ας· διῴξιν ἐκδίκησιν· διὰ τῆς σπάθης θὰ κερδίσωσι τὰ ἀπορραντισθέντα κο σια.

Εἰς τὴν Νορμανδίαν ἡ Gudrun γίνεται δεκτὴ μετὰ χαρᾶς, πρέπει νὰ ρῃ τὸ στέμμα μετὰ τοῦ Hartmut, ἀλλ' αὐτὴ ἐνθυμεῖται τὸν μνησ·ῆρά Herwig πάντοτε καὶ ἀποφεύγει ἐκεῖνον,τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἐρόνευσε τὸν κόν της πατέρα. Gerlid, ἡ μήτηρ τοῦ Hartmut ἤτις εἶχε συμβουλεύ καὶ προετοιμάσει τὴν διὰ θαλάσσης ἐκστρατείαν πρὸς ἀπαγωγὴν τῆς κόρ δυσαρεστηθεῖσα, διότι ὁ υἱός της περιφρονεῖται, συμβουλεύει τώρα αὐτὸν πράξῃ τὸ ἴδιον, ὅπως διὰ τῆς περιφρονήσεως δαμάσῃ τὸν ἀγέρωχον τῆς ρης χαρακτῆρα· φεύγει λοιπὸν οὗτος διὰ νέας θαλασσοπορίας. Αἱ ἐν τῇ ο οδείᾳ τῆς Gudrum Κυρίαι τῆς τιμῆς, κόραι, αἱ ὁποῖαι ὡς ἐργόχειρον ε νὰ ὑφαίνωσι μέταξαν μὲ χρυσὸν καὶ πολυτίμους λίθους, τώρα κλώθουν μα, αὐτὴ δὲ ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως ἔργον της εἶνε ν' ἀνάπτῃ καθ' ἑκα τὴν φωτιὰν καὶ ν' ἀφαιρῇ τὴν σκόνιν ἀπὸ τῆς ἑστίας διὰ τῆς κόμης ξιν, ὡς ἐπὶ τέλους τὴν ἀναγκάζουν ἐν καιρῷ χειμῶνος καὶ χιόνων νὰ πλύνῃ εἰς παραλίαν φορέματα. Ἡ Hildeburg, βασιλέως θυγάτηρ ἐπίσης καὶ αὐ λωτος μετὰ τῆς Gudrun συμμερίζεται οἰκειοθελῶς μετ' αὐτῆς τὴν ἐργασία Δεκατρία ἔτη παρέρχονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ἡ βασίλισσα Hild πενθυμίζει καὶ ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ ἥρως.ὅστις εἶχεν ἀρραβωνισθῇ τὴν θ τέρα της, νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν κ Ἑτοιμάζουν τὰ πλοῖά των. Μετὰ θυελλώδη θαλασσοπορίαν φθάνουν ε παράλια τῆς Νορμανδίας καὶ χωρὶς ν' ἀνακαλυφθῶσιν, ἀπαρατήρητοι ἔρ ται εἰς ἓν δάσος. Ὁ Hermig καὶ ὁ Ortwin ἀδελφὸς τῆς Gudrun κινο ἀπὸ τὸ δάσος, ὅπως κατοπτεύσουν τὸν τόπον καὶ ἐρευνήσουν περὶ τῆς ρης. Ἡ Gudrun μετὰ τῆς Hildeburg πλύνουν εἰς τὴν παραλίαν καὶ βλ

κοσίους περίπου ἀσθενεῖς τοῦ ἐσωτερικοῦ. Τὸ 1896 ἡ ἀκούραστος αὐτὴ ἰατρὸς διῆλθεν εἰς τὴν ὀρεινὴν ἐπαρχίαν τῆς Καβιλίας πέντε ὅλους μῆνας καὶ ἐμβολίασε 1400 Ἄραβας εἰς ἐπαρχίαν, ἣν ἐθέριζεν ἡ φοβερὰ ἐπιδημία τῆς εὐλογίας. Ἔδωκε φάρμακα καὶ ἰατρικὴν συνδρομὴν εἰς 1200 ἰθαγενεῖς. ἐξηγοῦσα εἰς τὰς πρακτικὰς μαίας τὸν τρόπον, δι' οὗ ὀφείλουν νὰ περιποιῶνται τὰς λεχοὺς καὶ τὰ νεογέννητα.

Ἔκτοτε καὶ ἄλλαι γυναῖκες ἰατροὶ βοηθοῦν τὸ ἔργον τῆς διακεκριμένης ἐπιστήμονος, σώζουσαι κατ' ἔτος τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν πολυπληθῶν ἰθαγενῶν.

Ἐν Κίνᾳ

Αἱ Ἀγγλίδες ἰατροὶ ἱεραπόστολοι ἐν Κίνᾳ ἀριθμοῦνται ὑπὲρ τὰς 15, ἐξασκοῦσαι τὸ εὐεργετικὸν ἔργον των εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Κίνας Ἀλλὰ πλὴν τούτων καὶ ἄλλων ἐθνικοτήτων ἰατροὶ ἰδίως Ρωσσίδες καὶ Ἀμερικανίδες, ὡς καὶ ἰθαγενεῖς Κινέζαι, ἐξασκοῦν εὐδοκίμως τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμά των.

Ὅλαι αἱ πολιτικήπισσαι τῆς Κίνας ὡς καὶ αὐτὴ ἡ Αὐτοκράτειρα ὑπηρετοῦνται παρὰ γυναικῶν ἰατρῶν. Πρὸ τοῦ τελευταίου πολέμου ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Κίνας Λῆ Χούγκ-Τσάγκ διώρισεν ἰατρὸν τοῦ οἴκου του τὴν δα Ἔγγ, ἰατρὸν ἰθαγενῆ καὶ θυγατέρα μανδαρίνου, ἡ ὁποία ἔχει δίπλωμα τοῦ Πανεπιστημείου τῆς Φιλαδελφείας. Ἔχει προσηλυτισθῆ εἰς τὸν χριστιανισμὸν χωρὶς τοῦτο νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ μετέλθῃ εἰς Ἀμερικὴν τὸ ἐπάγγελμά της.

Ὁ τέως πρωθυπουργὸς τῆς Κίνας ὅσον ἀπεστρέφετο τὰς ξένας ἱεραποστόλους ἰατροὺς καὶ ἰδίως τὰς Ἀγγλίδας, τόσον ἐπίστευεν, ὅτι ἡ ἐπιστημονικὴ μόρφωσις τῶν γυναικῶν τῆς Κίνας θὰ ἀπέβαινε στοιχεῖον ἰσχυρότατον ὑπὲρ τῆς ἐξαπλώσεως τοῦ πολιτισμοῦ καθ' ὅλην τὴν αὐτοκρατορίαν. Μεγίστην ἐν τούτοις πελατείαν ἔχει ἐξασφαλίσει ἐκεῖ ἡ ἰατρὸς Riglet, ἡ ὁποία ἔχει ἐγκατασταθῆ εἰς Κίναν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ τῆς ὁποίας οἱ πελάται ὑπερβαίνουν τὰς 20,000.

Εἰς τὸ Σάγγαϊ τὸ ἰατρικὸν προσωπικὸν τοῦ Margaret Wiliançon Hospital εἶναι καθ ὁλοκληρίαν γυναικεῖον, ἀποτελούμενον ἀπὸ πέντε εὐρωπαίας ἰατροὺς καὶ ἓξ Κινέζας νοσοκόμους.

Τὸ νοσοκομεῖον τοῦτο ἱδρύθη τὸ 1885 ὑπὸ ἑταιρίας ἱεραποστόλων τῆς νέας Ὑόρκης. Μέχρι τοῦδε ἐγένοντο δεκτοὶ πρὸς νοσηλείαν ἐν αὐτῷ 33,395 ἀσθενεῖς γυναῖκες καὶ παιδία. Αἱ εἰς ἐξωτερικὰς ἀπόρους ἀσθενεῖς χορηγηθεῖσαι παρὰ τῶν ἰατρῶν τοῦ νοσοκομείου τούτου συνταγαὶ ἀνέρχονται εἰς 47.759.

Haryett Fontanges.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΙΔ'. ΤΟΜΟΥ

Ἀριθμὸς 610.

Ἔτος ΙΔ'. Αἱ γυναῖκες τοῦ Βερολίνου. Ἡ Χειραφετημένη. Τὰ ἐρημοκκλήσια. Λεξικὸν βιογραφικὸν Γυναικῶν.

Ἀριθμὸς 611.

Ἡ σοφὴ σύντροφος. Αἱ Ἀθῆναι τοῦ Βορρᾶ. Ὁ πύργος τοῦ Ἡλίου. Διατί ἀγαπῶνται ; Ἡ Χειραφετημένη. Βιογραφικὸν γυναικεῖον λεξικόν. Γυναικεῖος κόσμος.

Ἀριθμὸς 612.

Ἡρωΐδες μητέρες. Αἱ γυναῖκες ἐν Ρουμανίᾳ. Ἡ Χειραφετημένη. Γυναικεῖον βιογραφικὸν λεξικόν. Τὸ τάμα. Εἰς πρωτότυπος Γυναικεῖος Σύλλογος.

Ἀριθμὸς 613.

Ἡ μεγάλη ἑορτή. Αἱ Ρουμανίδες. Δύω μεγάλαι νεκραί. Ἡ Χειραφετημένη. Εἰς τὸν ξενητευμένον. Γάμος ὑπὸ τὰς χιόνας.

Ἀριθμὸς 614.

Ἡ παλινόστησις τῶν μουσῶν. Τὸ Σάλπισμα. Ἡ δύναμις τῆς ὁμιλίας. Ἡ Χειραφετημένη. Ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Τάφου. Γυναικεῖον βιογραφικὸν λεξικόν. Μία ἐλπὶς διὰ τὸ μέλλον.

Ἀριθμὸς 615.

Χριστὸς Ἀνέστη. Τὸ Γυναικεῖον ζήτημα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλήν. Τὸ Νοσοκομεῖον τῶν μικρῶν. Αἱ μυροφόροι. Ἡ Χειραφετημένη. Γυναικεῖον βιογραφικὸν Λεξικόν. Σανατόρια φθισικῶν. Ἀστὸν ποιητήν μου. Ὁ λευκὸς κύκνος.

Ἀριθμὸς 616.

Πρὸς τὴν Φιλογύνην τῆς Ἑστίας. Μία ἐλπὶς διὰ τὸ μέλλον. Ἡ Γαλλὶς γυνή. Ἡ Χειραφετημένη. Αἱ γυναῖκες κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ XIX αἰῶνος. Γυναῖκες καὶ Ἐκκλησία. Τὸ πουλάκι. Οἱ Nigelungen.

ἐν ὡραῖον πτηνὸν νὰ κολυμβᾷ. Τὸ πτηνὸν εἶναι ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον λέγει πρὸς αὐτὰς δι' ἀνθρωπίνης φωνῆς τὴν προσεχῆ τῶν φίλων ἔλευσιν. Τὸ πτηνὸν γίνεται ἄφαντον, τὰς κόρας ὅμως ἀπασχολεῖ ἡ καλὴ ἀγγελία, ὁμιλοῦσι περὶ τούτου καὶ ἀφήνουν κατὰ μέρος τὸ πλύσιμον τῶν φορεμάτων. Τὸ ἑσπέρας ἐξυδρίζονται πολὺ ὑπὸ τῆς Gerlind διὰ τὴν ὀκνηρίαν των. Τὴν ἄλλην ἡμέραν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν αὐτὴν ἐργασίαν, ἀλλ' εἰς τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς εἶχε πέσει πολὺ χιών, εἰς μάτην παρακαλοῦν τὴν βασίλισσαν νὰ δώσῃ εἰς αὐτὰς ὑποδήματα· ἐκείνη θέλει νὰ πλύνουν εἰς τὴν παραλίαν ἀνυπόδητοι. Πλύνουν καὶ τὸ βλέμμα των στρέφεται συνεχῶς εἰς τὴν θάλασσαν· διακρίνουν τέλος εἰς μίαν λέμβον δύο ἄνδρας ἐντραπεῖσαι διὰ τὴν κατάστασίν των φεύγουν, ἀλλ' οἱ ἄνδρες τὰς κράζουν μεγαλοφώνως,προσαράζουν καὶ τρέχουν κατόπιν αὐτῶν. Τρέμουν ὑπὸ τοῦ ψύχους αἱ ὡραῖαι πλύντριαι· οἱ ψυχροὶ τοῦ Μαρτίου ἄνεμοι ἔχουν ἐμπερδεύσει τὴν κόμην των, εἶναι εἰς ἀταξίαν, ἀλλὰ λευκαὶ ὡς αἱ χιόνες λάμπουν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑγρῶν ὑποκαμίσων τὰ ὁποῖα πλύνουν. Οἱ ἄνδρες προσφέρουν εἰς αὐτὰς τοὺς μανδύας των, ἀλ ἡ Gudrun ἀποποιεῖται τούτους. Δὲν ἀνεγνώρισαν ἑαυτοὺς εἰσέτι, καὶ μολαταῦτα αἱ καρδίαι προαισθάνονταί τι, πάλλουν.

Ὁ Ortwin ἐρωτᾷ περὶ τῶν ἡγεμόνων τοῦ τόπου καὶ περὶ τῆς θυγατρὸς ἑνὸς βασιλέως, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀπαγάγει πρὸ χρόνων· ἐκείνη ἀπέθανεν ὀδυρομένη, ἀπαντᾷ ἡ Gudrun, καὶ ἀρχίζουν τότε τὸν θρῆνον οἱ δύο ἄνδρες. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ περιμένει αὐτοὺς μεγάλη χαρά. Ὁ Herwig καὶ ἡ Gudrun ἀναγνωρίζονται ἐκ τοῦ ἀρραβώνος των, τὰ γρυᾷ δακτυλίδια τὰ ὁποῖα φέρουν, δι' ὧν εἶχον μνηστεύσει αὐτούς. Ὁ Herwig τῇ τείνει τὰς δύο χεῖρας, καὶ ἀποχωρίζονται ὑποσχόμενοι εἰς αὐτὰς βοήθειαν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των ἡ Gudrun ρίπτει τὰ ἀσπρόρρουχα εἰς τὸ ρεῦμα, δὲν ἐννοεῖ νὰ ὑπηρετῇ πλέον τὴν Gerlind. Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν τὸ ἑσπέρας,θέλει νὰ τὴν τιμωρήσῃ διὰ μαστιγίου ἡ Gerlind. Ἀπάλλαξόν με τῆς τιμωρίας λέγει ἡ Gudrun, καὶ αὔριον δίδω τὴν χεῖρά μου εἰς τὸν Hartmut. Μετὰ χαρᾶς σπεύδει ὁ τελευταῖος οὗτος ἀκούσας. Ἡ Gudrun καὶ αἱ περὶ αὐτὴν κόραι ἐνδύονται τότε θαυμασίως καὶ ἀμείβονται. Ἡ γραῖα βασίλισσα ἐν τούτοις φοβεῖται, προβλέπουσα δυστύχημα, διότι πρώτην φορὰν ἀπὸ δεκατριῶν ἐτῶν ἤδη διάστημα βλέπει τὴν Gudrun νὰ γελάσῃ. Πλουσίαν ἀμοιβὴν ὑπόσχεται ἡ Gudrun εἰς τὴν κόρην, ἤτις ἤθελε τῇ ἀναγγείλει πρώτη τὴν πρωΐαν. Μία τούτων στέκεται εἰς τὸ παράθυρον, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Αὐγερινοῦ, καὶ μόλις ἀρχίζει ν' ἀνταναχλᾷ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰς τὸ νερόν, βλέπει εἰς τὴν πεδιάδα νὰ ἐξαστράπτουν ὅπλα καὶ τὴν θάλασσαν πλήρη ἱστίων. Ἐν βίᾳ ἐξυπνᾷ τὴν Gudrun. Οἱ Hegelinge εἶχον ἔλθει ἐν καιρῷ νυκτὸς, μὲ σκοπὸν νὰ κοκκινίσουν δι' αἵματος τὰ λευκὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα εἶχε πλύνει ἡ Gudrun. Τοῦ Wate ἡ σάλπιγξ ἠχεῖ τόσον δυνατά, ὅπου καὶ οἱ λίθοι ἐκ τῶν τοίχων κινοῦνται. Εἰς τὴν μάχην ἡ ὁποία κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην πρὸ τῶν ἀνακτόρων γίνεται, φονεύεται ὁ Sudwig ὑπὸ τοῦ Herwig, ὁ Hrtmut συλλαμβάνεται αἰχμάλωτος μετὰ ὀγδοήκοντα ἱππότῶν καὶ τῶν ὑπ' αὐτούς Ὁ Wate κάμνει ἔφοδον εἰς τὰ λίκνα, ἵνα μὴ ἐνηλικιούμενα προξενήσωσι κακόν, ὅπως καὶ οἱ γονεῖς των. Τὴν Gerlind, ἥτις καταφεύγει εἰς τὴν προστασίαν τῆς Gudrun, σύρει εἰς τὸ μέσον καὶ τῆς ἀποκόπτει τὴ κεφαλήν· τὸ αὐτὸ πράττει καὶ εἰς τὴν νεαρὰν δούκισσαν Hergart, ἥτις ἦτο ἄλλοτε εἰς τὴν συνοδείαν τῆς Gudrun, ὕστερον δὲ δεχθεῖσα τὰ δῶρα τοῦ Hartmut εἶχε γείνει ὑπερόπτις καὶ σκληρά· ἀλλὰ εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ Hartmut Ortun, ἥτις ἐλυπεῖτο πάντοτε τὴν Gudrun. καὶ ἦτο φίλη της, χαρίζεται ἡ ζωή. Ὅλη ἡ χώρα παρεδόθη πρὸς δήωσιν καὶ μετὰ τὴν διανομὴν τῶν λαφύρων εἰσῆλθον εἰς τὰ πλοῖα οἱ Hegelinge μετὰ τῆς Gudrun καὶ τῆς λοιπῆς συνοδείας. Ὁ Hartmut καὶ ἡ ἀδελφή του Ortun ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι. Ὁ Horand καὶ ὁ Morunz μένουν εἰς τὸν κυριευθέντα τόπονι ἡ βασίλισσα Hilde λαμβάνει ἀγαλλομένη τὴν θυγατέρα της εἰς τὰς ἀγκάλας της. Νυμφεύεται ὁ υἱός της Ortwin τὴν Ortun καὶ παύει τότε, ἐπὶ τῷ γεγονότι τούτῳ, τὸ ἀπὸ μακρῶν χρόνων πρὸς τοὺς Νορμανδοὺς μῖσος, ἀνταποδίδεται δὲ καὶ πρὸς τὸν Hartmut ἡ χώρα του· οὗτος μνηστεύεται τὴν πιστὴν τῆς Gudrun φίλην.

Ὁ Siefried ὁ ἡγεμὼν τῆς Morlant νυμφεύεται τὴν ἀδελφὴν τοῦ Herwiz, ὁ Herwiz δὲ τὴν ἀγαπητὴν αὐτῶ Gudrun, τὴν ὁποίαν μεταφέρει εἰς τὸ βασίλείόν του τὴν Seeland.

Κατὰ τὸν Ludwig Uhland

Μαρία Πενέλλη

Ἀριθμὸς 617.

Τὸ ζήτημα τῆς ἐργασίας τῆς γυναικός. Ἡ Χειραφετημένη. Ἡ γυνὴ κατὰ τὸν XIX αἰῶνα. Γυναικεῖον βιογραφικὸν λεξικόν. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία μας. Καλλιτεχνικὴ κίνησις. Ὁ Γυναικεῖος κόσμος εἰς τὴν Ἔκθεσιν.

Ἀριθμὸς 618

Ρόδα. Παρθένοι. Ἡ συνομιλία. Τὸ Πάσχα παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς. Ἡ Χειραφετημένη. Ἡ Γυνὴ κατὰ τὸν XIX αἰῶνα. Γυναικεῖον βιογραφικὸν Λεξικόν. Τὸ συναπάντημα τῆς Πρωτομαγιᾶς.

Ἀριθμὸς 619

Μαρία-Ναυσικάα. Ὁ ἀποχαιρετισμός τῆς βασιλοπούλας. Ἡ τουαλέττα ἀνὰ τοὺς διαφόρους λαούς. Ἡ πριγκήπισσα μὲ τὴν χρυσῆν ἅρπαν. Πρωτομαγιά.

Ἀριθμὸς 620

Τὸ διεθνὲς συνέδριον τῶν Γυναικῶν τοῦ 1900. Τὰ συνέδρια τοῦ 1893 καὶ 1899. Ἡ πριγκήπισσα μὲ τὴν χρυσῆν ἅρπαν. Ὁ θριαμβευτής. Αἱ γυναῖκες κατὰ τὸν XIX αἰῶνα.

Ἀριθμὸς 621

Ἡ τροφὴ τῶν πτωχῶν. Τὰ γνωστὰ ὀνόματα. Αἴσθημα τὸ πᾶν. Ἡ συνομιλία κατὰ τὸν XIX αἰῶνα. Ἡ ἡλιογέννητη. Τὸ φῶς ἐκ τῶν γυναικῶν. Αἱ γυναῖκες κατὰ τὸν XIX αἰῶνα.

Ἀριθμὸς 622

Ἡ ἀναχώρησις τῆς Διευθυντρ.τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν». Ἡ ἰδεώδης ἔκθεσις τῶν γυναικῶν. Αἱ γυναῖκες κατὰ τὸν XIX αἰῶνα. Οἱ δρόμοι. Ἡ Ἀγριππίνα. Πρέπει νὰ καπνίζουν αἱ γυναῖκες;

Ἀριθμὸς 623

Κριτικὴ τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ ἐπὶ τῆς Χειραφετημένης. Ἡ συνομιλία κατὰ τὸν XIX αἰῶνα. Ἡ Ἀγριππίνα. Αἱ γυναῖκες κατὰ τὸν XIX αἰῶνα. Ταξείδια τοῦ θέρους.

Ἀριθμὸς 624

Τὸ ἔμβλημα τῆς Ἐκθέσεως. Ἡ Παρισινή. Ὁ θάνατος τῆς Χωρατοπούλας. Αἱ γυναῖκες κατὰ τὸν XIX αἰῶνα.

Ἀριθμὸς 625.

Αἱ γυναῖκες τῆς Σουηδίας εἰς τὴν Ἔκθεσιν. Τὸ ἄγαλμα τῆς ἀληθείας. Ἐπίσκεψις εἰς τὴν γυναικείαν φυλακὴν τοῦ Aylesbury. Ἡ συνομιλία κατὰ τὸν XIX αἰῶνα. Ἀϊσάχ, σύζυγος τοῦ Μωάμεθ. Ἡ ἐλευθερία τῶν μικρῶν.

Ἀριθμὸς 626.

Ἐπίσημος ἔναρξις τοῦ ἐν Παρισίοις Γυν. Συνεδρίου. Προσφώνησις τῆς κ. Παρρέν. Μακροβιότης ἐπιφανῶν ἀνθρώπων. Πάπυρος.

Ἀριθμὸς 627.

Ὁ λόγος τῆς κ. Παρρὲν περὶ τῶν Ἑλληνίδων κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897. Τὰ δύω ὄνειρα. Πρακτικὰ συνεδρίου.

Ἀριθμὸς 628.

Αἱ Ἑλληνίδες εἰς τὴν φιλανθρωπίαν. Ὁμιλία κ. Παρρὲν εἰς τὸ συνέδριον τῶν Γυναικῶν. Ἡ ψυχὴ τῶν ἀνθέων. Ὁ κίνδυνος.

Ἀριθμὸς 629.

Αἱ ἑλληνιδες εἰς τὰς ἐπιστήμας, τὰς τέχνας καὶ τὰ γράμματα. Ἑσπερὶς τῆς Πέμπτης. Ἀπὸ τὴν Ἔκθεσιν τῶν Παρισίων.

Ἀριθμὸς 630.

Τὰ γυναικεῖα Συνέδρια. Ἡ Μάγισσα. Τὸ γυναικεῖον ἔνδυμα εἰς τὴν Παρισινὴν Ἔκθεσιν. Ἡ μόδα καὶ αἱ Παρισιναί. Ἐπιστολαὶ πρὸς φίλην.

Ἀριθμὸς 631.

Γυναῖκες-παιδιά. Ἡ ἀνησυχία τοῦ Γυναικοφίλου. Ἀπὸ τὴν Ἔκθεσιν τοῦ 1900. Τὸ γυναικεῖον ἔνδυμα. Γυναικεία κίνησις. Γυναικεία μόρφωσις.

Ἀριθμὸς 632.

Ἓν γυναικεῖον συμπόσιον. Αἱ ἀσχολίαι τῶν ἀριστοκρατσῶν τῆς Ἀγγλίας.Τὸ μέγαρον τοῦ γυναικείου ἐνδύματος. Ἡλιοβασίλεμμα.

Ἀριθμὸς 633.

Ἓν σκάνδαλον τοῦ Πολυτεχνείου. Σοφία Καβαλέφσκη. Ὁ λόγος τοῦ Βιβιάνη περὶ γυναικείας χειραφετήσεως. Ἀπὸ τὴν Παρισινὴν Ἔκθεσιν.

Ἀριθμὸς 634.

Ἡ ἄυυα ὑπὲρ τῶν πατρίων. Ὁ Πετράρχης εἰς τὸν ἰδιωτικόν του βίον. Ἀπομνημονεύματα ἑνὸς τρελλοῦ.

Ἀριθμὸς 635.

Οἱ συμβατικοὶ γάμοι. Ἀπὸ τὴν Παρισινὴν Ἔκθεσιν. Τὰ ὑφάσματα. Ἱππαρχία. Αἱ ἀριστοκράτιδες τῆς Ἰταλίας κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα.

Ἀριθμὸς 636.

Ἀθῆναι—Πετραία Ἀραβία. Ἀπὸ τὴν Ἔκθεσιν. Ἡ ντανέλα. Ἡ μουσικὴ μονομανία. Ἡ Μάγισσα.

Ἀριθμὸς 637.

Αἱ Ἑλληνίδες εἰς τὸ θέατρον. Ὁ Χαΐνε καὶ ἡ Ἐλισάβετ. Ἀπὸ τὴν Ἔκθεσιν. Οἱ ἀδάμαντες. Ἀλακάντα.

Ἀριθμὸς 638.

Ἡ μεγάλη ἀγάπη. Ἡ Μάγισσα. Αἱ μεγάλαι κυνηγοί. Ἔκθεσις Χρυσανθέμων.

Ἀριθμὸς 639.

Ὁ Ἴψεν καὶ αἱ γυναῖκές του. Ἡ Γεθσημανῆ. Ὁ πράσινος λόφος τοῦ Φιλοπάππου. Ὁ Κανάρης. Ἡ Μάγισσα.

Ἀριθμὸς 640.

Αἱ γυναῖκες τοῦ Βορρᾶ. Ἓν μέγα ζήτημα. Εἰς τὴν Νόραν. Γυναικεία Βιοτεχνικὴ Ἔκθεσις ἐν Βιέννῃ. Ἡ Μάγισσα. Ἀλμπερίνη, Ἀλμπίνα καὶ Ἀλκιθέα.

Ἀριθμὸς 641.

Μία ὡραία γυναικεία ἑορτή. Ἐγκαίνια γυναικείου Πανεπιστημίου. Ὁμιλίαι σκελετῶν. Ἡ Μάγισσα.

Ἀριθμὸς 642

Τὸ γυναικεῖον ζήτημα. Οἱ αἰώνιοι ἀντίπαλοι. Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ ἀγάπη. Ἡ ὁρκωμοσία τῆς πρώτης δικηγόρου ἐν Γαλλίᾳ. Ἡ μεγάλη ἑορτὴ τῶν Ἑβραίων Ἡ Μάγισσα.

Ἀριθμὸς 643

Τὸ γυναικεῖον ζήτημα Β'. Ἡ γυνὴ ἀντίπαλος τῆς γυναικός. Ἀπὸ τὴν Παρισινὴν Ἔκθεσιν.Τὸ κόσμημα καὶ ἡ Τέχνη. Ἡ Μάγισσα.

Ἀριθμὸς 644

Τὸ γυναικεῖον ζήτημα Γ'. Αἱ Ἀμαζόνες. Αἱ Γερμανίδες καὶ ἡ ψῆφος τῆς Γυναικός. Ἡ Μάγισσα. Ἡ Ἀμάγη.

Ἀριθμὸς 645

Τὸ γυναικεῖον ζήτημα Δ'. Αἱ γυναῖκες δικηγόροι τῶν Γυναικῶν. Αἱ γυναῖκες εἰς τὴν Ἱστορίαν. Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ. Ἕλλεν Φρίτς.

Ἀριθμὸς 646

Ὁ αἰὼν τῆς γυναικός Λογοδοσία τοῦ αἰῶνος. Αἱ Ἑλληνίδες τοῦ αἰῶνος. Ἡ Μάγισσα. Τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων.

Ἀριθμὸς 647

Ἡ βασίλισσα τοῦ αἰῶνος. Τὸ γυναικεῖον ζήτημα Ε'. Αἱ Σπαρτιάτιδες καὶ αἱ Ἀθηναῖαι Οἱ Ἅγιοι χοροί. Αἱ Ἀγγλίδες εἰς τὰς τελευταίας ἐκλογάς.

Ἀριθμὸς 648

Διὰ τὴν Χειραφετημένην. Οἱ χοροὶ τῆς φιλανθρωπίας. Εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ Γύζη. Ἡ φιλία. Αἱ Ἀγγλίδες εἰς τὰς ἐκλογάς. Πανεπιστήμιον γυναικῶν εἰς Ἰαπωνίαν.

Ἀριθμὸς 649

Διὰ τὴν Χειραφετημένην Β'. Πρωτότυπος γυναικεία ἔκθεσις ἐν Λονδίνῳ.Αἱ γυναῖκες ἰατροί. Ἡ Μάγισσα. Ὁθάνατος τοῦ παληκαριοῦ.

Ἀριθμὸς 650

Ποῦ νὰ εἶνε ἡ χαρά. Γυναῖκες ἰατροὶ ἐν Ρωσσίᾳ. Ἡ κ. Krüger Στατιστικὴ τῶν μοναχῶν γυναικῶν τῆς Γαλλίας.

Ἀριθμὸς 651

Ἡ Βιλελμίνα. Ὁ αἰὼν τῶν παιδιῶν. Ἡ Μάγισσα. Γυναῖκες ἰατροὶ ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἡ αἴθουσα τῆς κ Στάελ. Ἡ Μάννα.

Ἀριθμὸς 652

Ἰουλιέττα Ἀδάμ. Ἡ Μάγισσα.Γυναῖκες ἰατροὶ ἐν Ἰνδίαις.Οἱ γάττοι.

Ἀριθμὸς 653

Ἡ κ. Ἀδὰμ ὡς feministe Ν' ἀπέθαινα. Ὀρφανὰ καὶ νόθα. Φιλία. Γυναῖκες ἰατροὶ ἐν Γαλλίᾳ.

Ἀριθμὸς 654

Ἡ κ. Ἀδὰμ ὡς Φιλελληνίς. Ποιήματα Κ. Παλαμᾶ. Ἑορτασμὸς κομείου φθισικῶν παιδιῶν. Γυναῖκες ἰατροὶ εἰς Ἀλγερίαν καὶ εἰς Κίναν.

Συνεργάτιδες ὑπῆρξαν αἱ αὐταὶ καὶ τοῦ παρελθόντος ἔτους.

Ἐπιφυλλίς, γυναικεῖος κόσμος, Συνταγαί, ἀλληλογραφία ἐδημοσιεύθησαν εἰς ὅλα τὰ φύλλα.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Παρὰ τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου, τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως τόσων ὡραίων ἔργων ἀγγέλεται ἡ ἔκδοσις συλλογῆς Διηγημάτων. Ὅσαι ἀνέγνωσαν τὰ δημοσιευθέντα κατὰ καιροὺς διηγήματα τοῦ κ. Ξενοπούλου καὶ τὸ ὡραιότατον ὅλων τὸ κατ' αὐτὰς δημοσιευόμενον εἰς τὰ Παναθήναια «Ἔρως Ἐσταυρωτευμένος» θὰ χαιρετίσουν βεβαίως μετὰ χαρᾶς τὸ ἄγγελμα τῆς ἐκδόσεως τῶν Διηγημάτων του καὶ θὰ ἐγγραφῶσιν ἀπὸ τοῦδε συνδρομήτριαι εἰς αὐτὰ ἀπευθυνόμεναι διὰ τοῦ παραιτέρω εἰς αὐτὸν τὸν συγγραφέα, εἰς τὰ γραφεῖα τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παίδων*.